

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

TRACY BROGAN

nebunie
de-o vară

Traducere din limba engleză
ANDREEA FLORESCU

LITERA®

Capitolul 1

Soțul meu avea adevăratul talent de a mi-o trage pe nepusă masă, așa că nu am fost într-utotul luată pe nepregătite când, la o petrecere de la birou, l-am surprins cu mâna pe sub fusta unei roșcate zgubilitice. Și nici că avea niște vâsc atârându-i la curea. Chiar dacă nu era Crăciunul. Brusc, cei opt ani pe care mi-i petrecusem întrebându-mă dacă sunt paranoică sau doar intuitivă și-au primit în sfârșit răspunsul. Richard mă înșela, iar eu nu mai puteam să ignor acest lucru.

Probabil că ar fi trebuit să-l fi părăsit mai de mult, dar eram îndrăgostită nebunește, plus că mama considera că divorțul era de prost-gust, chiar dacă trecuse ea însăși printr-unul. Poate se temea că nu aș fi putut găsi ceva mai bun de-atât. S-a dovedit că nu aș fi putut găsi ceva mai rău.

Peste exact un an, șase zile și paisprezece ore, Richard și cu mine ne-am pus semnaturile pe linia punctată, iar căsnicia noastră s-a topit cum se topește pe limbă sarea de pe marginea unui pahar cu margarina, lăsând în urmă gustul acrișor a ceva ce la început fusese dulce, dar a sfârșit prin a fi amar.

Detaliile sordidului nostru divorț au stârnit o adevărată vâlvă în presa locală din Glenville. La urma urmelor, Richard era copilul teribil al urbei, așa că toată lumea voia să se înfrupte din cele mai suculente titluri de seară. Slujba lui ca prezentator de știri la Canalul Șapte îi adusese un statut de semicelebritate, precum și o serie de admiratori sicofanți. Eu, pe de altă parte, am fost categorisită drept

o Nevastă Disperată, pe care nu o interesau decât banii lui. Nimeni în afară de mine nu părea să-și aducă aminte de incidentul cu roșcata și, cumva, ajunseseam să fiu o paria, un răufăcător unidimensional, captivă în reality show-ul propriei mele vieți. Așa că, atunci când mătușa Dody m-a invitat pe mine și pe copii să ne petrecem vara în modesta ei locuință din Bell Harbor, Michigan, oferta a fost prea bună ca s-o pot refuza.

– Ai nevoie de o purificare psihică temeinică, Sadie, mi-a spus Dody la telefon. E timpul să dai afară din organism toate energiile negative aduse de Richard.

Nu credeam deloc în prostiile ei cu datul în cărți, apelatul la îngeri păzitori și cititul în globuri de cristal, dar îmi doream cu disperare o vacanță. Și o șansă de a mă ascunde. Casa ei roz, cu șindrilă, cocoțată în vârful unui deal cu vedere spre lacul Michigan, era locul perfect unde să mă odihnesc, să mă reorganizez și să-mi dau seama ce naiba să fac cu următorii cincizeci de ani din viață. Firește, probabil că aveam să mor cu mult mai devreme, dar urăsc să las lucrurile la voia întâmplării.

Mi-am condus SUV-ul de-a lungul aleilor strâmte, mărginite de ulmi, din Bell Harbor. Coborând geamul, am tras aer adânc în piept. Mirosul nisipului fierbinte, cu iz de ulei autobronzant și liliac, mi-a adus aminte de verile lipsite de griji, când nu-mi păsa de nocivele raze UV și de chimicalele din lac. Zumzetul cicadelor aproape că acoperea zgometul valurilor care se spargeau de țărmul din apropiere.

Ce schimbare dramatică față de căldura înăbușitoare și mentalitatea de mari cuceritori a celor de pe străzile asfaltate din Glenville! Bell Harbor părea încremenit într-un timp care nu existase altundeva, neatins de prostul gust al unei vieți din afara granițelor lui. Ca încântătorul Brigadoon¹, doar că aici oamenii nu începeau pe neașteptate să cânte și să danseze. Sau poate că așa făceau, numai că n-am observat eu.

Am condus mai departe, trecând pe lângă case în culori pastel, cu verande albe, de unde flutura steagul american. Un câine galben și lăptos, cu o bandană roșie, mergea hotărât pe trotuar, ținându-și coada

¹ Sat fictiv din filmul omonim (*Brigadoon*, 1954), ai cărui locuitori trăiau ca acum două sute de ani (n.tr.)

taoș, de parcă ar fi avut un loc important unde trebuia să ajungă. Apoi, după ce am luat ultima curbă, am zărit curtea lui Dody. Erau numai flori peste tot, așa cum vezi într-o florărie în perioada reducerilor; unele adevărate, mătăsoase, altele pălite sau din plastic. Tufe de azalee năpădeau bazinele pentru păsări, băncile din fier și numeroasele statui din piatră ce înfățișau îngeri și gnomi. Inima îmi bătea în piept cu nerăbdarea unui licurici care vrea să scape dintr-un borcan de sticlă.

– Uau! Uite ce de vechituri! a exclamat fica mea, Paige.

La șase ani, era o maestră în a puncta ce era evident.

– Și pitici, a adăugat Jordan, în vârstă de patru ani. Unu, doi, trei, patru...

– Sunt gnomi, prostuțele. Și, oricum, n-ar trebui să le spui pitici, fiindcă nu e frumos.

– Nu e frumos nici să mă faci prost, cap sec.

– Terminați odată! Nu e nimeni nici prost, nici cap sec, am spus eu.

Copiii mei își petrecuseră cea mai mare parte din drumul nostru de două ore de la Glenville dezbătând aprins astfel de subiecte aberante, cum ar fi dacă o spiridușă este mai mare decât Zâna Măseluță, dacă toate girafele au același număr de pete sau unde ai putea găsi, citez, „gaura pe care face caca o sirenă“. Jordan, ca fiu al tatălui său, nu s-a putut abține să nu fie părtinitor, indiferent de cât de aleatoriu era subiectul. Îmi făcuseră capul calendar cu toate contrazicerile lor.

Am parcat pe alea lui Dody și am scos cheile din contact. Paige a deschis larg portiera și a țâșnit de pe bancheta din spate ca o florică de porumb, cu Jordan urmând-o îndeaproape. Au dat buzna în desișul straturilor de flori crescute peste măsură și au început să alerge în zigzag printre sculpturi.

– Aveți grijă printre buruienile alea! le-am strigat eu. Să nu aibă țepi!

Și-au văzut de alergat, fără să ia seama la avertismentul meu. Mai mult ca sigur că diseară o să le scot spini din călcăie.

M-am dat jos din mașină și am început să urc treptele tocite din lemn de la casa mătușii Dody. Nu mai fusesem aici de mai bine un an, dar am deschis ușa fără să bat. Oamenii de buna-credință din Bell Harbor nu obișnuiau să bată – și nici nu-și încuiau ușile. Și le plăcea

să le spui *oameni*, un cuvânt pe care nu-l folosesc în mod normal, dar, cum urma să stau toată vara, trebuia să încerc să mă integrez.

De cum am călcat cu sandalele mele cu baretă pe linoleumul crăpat de culoarea piersicii, dezordinea nebunească a tuturor acelor lucruri care nu aveau nici o treabă unul cu celălalt m-a lovit drept în sensibilitatea mea minimalistă. Talmeș-balmeșul, fascinant și tulburător deopotrivă, mi-a tăiat răsuflarea. O bufniță din macrameu cu ochi din două mărgele de lemn mă sfredelea cu privirea-i goală din colțul opus al încăperii. Cușca unui dihor, de mult ducându-i dorul oaspetelui ei, dădea pe afară de trandafiri din mătase prăfuiți. Fără îndoială, un gest care să-i cinstească memoria. Balerine din porțelan concureau la dominarea raftului cu Elvișii cu capul mare. Iar capul de elan, cu coarnele sale uriașe care se întindeau până la polița de deasupra șemineului din piatră, avea o șapcă de baseball a celor de la Detroit Tiger pusă pieziș pe o ureche. Simțeam un nod în piept. Decorul lui Dody, care aducea a târg de vechituri, mă lăsase întotdeauna perplexă.

Nimeni nu avea s-o acuze vreodată că ar fi fost o gospodinămeticuloasă. Nimeni nu mă acuzase vreodată pe mine că aș fi fost orice altceva.

– Dody? Ești? am strigat eu.

Lipăitul labelor de câine pe podea mi-a oferit un scurt avertisment înainte să fiu pusă fără rezerve la perete de Leneșu' și de Grăsanu', doi copoi zdraveni și masivi, de rasă nedefinită și cu maniere ce lăsau de dorit, care m-au acoperit toată cu săruturile lor umede. Dragostea lor era necondiționată, iar balele, împărțite orișicui. Am ridicat un genunchi ca să-i dau la o parte, dar ei au rămas neclintiți, ca și cum aș fi avut o bucată de șuncă în buzunar. Tremurau de adorație.

Vai, să fii câine și să te încerce o astfel de bucurie lipsită de inhibiții!

– Dody! am strigat eu din nou. Cheamă-ți câinii!

– Sadie? Tu ești, dragă? În sfârșit!

Mătușa a apărut de după colț, fluturându-și brațele bronzate pe deasupra buclilor ei blonde. Ori era bucuroasă să mă vadă, ori luase casa foc. Chimonoul ei turcoaz era acoperit de un șorț cu flori roz.

Cu o mișcare dibace din șoldul ei durduliu, a dat câinii la o parte, pe mine încolțindu-mă într-o îmbrățișare strânsă, ca de anacondă.

– Credeam că nu mai ajungi! Cum a fost drumul?

A dat o împunsătură și din celălalt șold, câinii încercând să sară iar pe mine.

– Ai venit pe strada principală ca să vezi poșta cea nouă? Nu sunt minunați acei gargui? Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a trebuit să-ți faci griji din cauza zăpezii! Firește, suntem în iunie, nici n-ai să vezi. Leneșule, dă-te de pe piciorul meu! strigă ea, împingându-l la o parte cu mâna. Dar unde sunt copiii? Au venit și ei?

Mătușa era un tsunami în papuci pufoși și, din nu știu ce motiv, în chimono.

– Sunt afară, numără gnomii.

Ochii îi licăriră.

– Vai, abia aștept să-i văd! Au crescut? Firește c-au crescut!

Mă trase înapoi spre ușă, deschizând plasa cu o asemenea forță încât aceasta se dădu de peretele casei, după care se închise cu un pocnet.

Scutură din cap.

– Drace, mi-aș fi dorit că Walter să fi reparat ușa asta înainte să dea colțul!

A deschis-o apoi cu mai multă grijă. Odată ieșită la soare, și-a acoperit fața cu ambele mâini la vederea progeniturilor mele neastâmpărate.

– Ia uite-i, aici erau copiii! Sadie, nu sunt adorabili?

Paige avea în mână un pumn de frunziș, cu rădăcini pline de pământ cu tot, în timp ce Jordan încerca să-și vâre în buzunăraș o piatră de mărimea unui grepfruit. Amândoi au tresărit când câinii și-au făcut apariția pentru o nouă serie de sărutări băloase.

– Leneșule! Grăsane! Fiți cuminți!

Dody a bătut din palme, iar câinii s-au retras ascultători.

– Copii, salutați-o pe mătușa Dody!

Paige s-a apropiat numaidecât cu pași mari.

– Mătușă Dody, ți-am adus niște flori.

– Paige! Mami ți-a mai spus să nu smulgi plante din grădinile oamenilor! am muștruluit-o eu.

– Dar ai spus că sunt numai buruieni acolo.

Dody mi-a aruncat o privire piezișă, apoi s-a aplecat în față, abia atingând obrazul lui Paige, de parcă ar fi fost la fel de fragil ca o bulă de săpun.

– Poți să culegi câte flori vrei, scumpa mea. Pentru asta sunt acolo.

Dody a luat apoi improvizatia de buchet, scuturând bulgării de pământ de piciorul ei învelit în mătase.

– Sunt absolut adorabile. Și cine este flăcăul înalt de acolo?

Dody a arătat către Jordan.

– Nu poate fi fratele tău mai mic!

Jordan a șovăit. O știa pe Dody, însă devenise foarte timid de când cu divorțul.

– Nu sunt mic! a bombănit el.

– Firește că nu! Vai, dar ești aproape suficient de înalt cât să-l pocnești pe Jasper drept în bot!

Buzele fiului meu au tremurat, încercând din răspuțeri să-și stăpânească un zâmbet.

Jasper era fiul mai mare al lui Dody și, la cei 1,93 metri ai lui, era de departe cel mai înalt din familie. Absolvise de curând școala de bucătări, însă ținuse să-i informeze pe toți că se numea Institutul Artelor Culinare și de Administrație Hotelieră.

– Știai că Jasper a primit un post la Arno's? Cel mai select restaurant din oraș, mulțumesc foarte mult. Poate să ți-o spună chiar el. Jasper! a strigat ea atunci peste umăr.

– E aici?

– O, da, Nu ți-am spus? S-a mutat înapoi, ca să economisească bani și să cumpere un restaurant.

Deja începusem să mă panichez. Știa foarte bine că nu-mi spusese, fiindcă, dacă mi-ar fi spus, posibil să nu mai fi venit. Știa că vreau să-mi petrec vacanța de vară într-un loc fără bărbați. Dacă Jasper era aici, ar însemna să împart baia cu firele lui de păr și cu capacul de toaletă pe care-l uita ridicat. Că avea să tragă părțuri după chef și să dea vina pe câini. Și mai însemna că trebuia să port sutien tot timpul! Ce fel de vacanță afurisită avea să mai fie și asta? Mă luase deja cu trepidații.

Nu fusese o decizie ușoară să-i rup pe copii de toate lucrurile familiare lor. Orice vizită prelungită la Dody risca să se transforme într-un haos total. La fel și vizitele scurte. Însă când Richard ne-a interzis să plecăm, mi s-a pus pata. Satisfacția pasivo-agresivă de a-i spune că nu mă poate opri făcea să merite să-l suport pe Jasper.

M-am dus până la mașină și am deschis portbagajul, cu gând să-l descarc. Era plin-ochi. Se știa că împachetam mai mult decât trebuie, așa că adusesem toate lucrurile de care am fi putut s-avem nevoie peste vară – și multe altele, de care n-am fi avut nevoie. Îmi plăcea să fiu pregătită pentru orice situație neprevăzută. Nu știai niciodată când ajungeai într-un loc pustiu și aveai nevoie de un ghem de sfoară sau de clei de cauciuc. Richard mă necăjea mereu în privința asta, dar habar n-avea cât mă chinuiam *eu* ca vacanța *lui* să meargă ca pe roate.

Dody s-a întors către copii:

– Dragilor, vă așteaptă niște jucării în bucătărie. Majoritatea sunt niște vechituri de la prietena mea, Anita Parker. Doar ce și-a făcut curat în mansardă.

Paige și Jordan au scos un chițait de încântare și au și dat fuga înăuntru. Pentru Jordan, promisiunea unor jucării, fie ele niște vechituri amărâte din mansarda unei necunoscute, era suficientă ca să-și învingă timiditatea.

Dody s-a întors apoi către mine:

– A murit pasărea Anitei, nu ți-am spus? Mare necaz!

Și-a coborât vocea în semn de respect:

– Chiar pisica i-a mâncat-o. Îți poți închipui una ca asta?

– Vrei să spui pasărea care m-a mușcat când eram mică?

Fusesem îngrozită de pasărea aceea.

Dody a încuviințat din cap.

– Probabil.

M-a îmbrățișat încă o dată.

– Vai, sunt atât de fericită că în sfârșit ai venit! Trei ani e o absență prea îndelungată.

M-am eliberat din îmbrățișarea ei și am apucat încă o valiză.

– N-a trecut chiar atât de mult, Dody.

– Aiurea! Dățile alea când ați stat la hotel nu se pun.

Mi-a dat deoparte o şuviță de păr de pe obraz, de parcă aş fi avut trei ani, nu treizeci.

– Nu am stat aici pentru că Richard e alergic la câini.

– Prostii! Nu-i plăcea de mine!

N-am contrazis-o. Avea dreptate. Richard o considera pe Dody grosolană şi băgăcioasă şi zicea că locuinţa ei mirosea întotdeauna a varză şi a paciuli. Ceea ce era adevărat.

Ca să schimb subiectul, am spus:

– Săptămâna trecută am semnat actele de divorţ.

– Da? Slavă Domnului!

Am primit încă o îmbrăţişare plină de efuziune.

– Nici eu nu l-am plăcut vreodată, ştii prea bine.

Dody şi-a frecat mâinile împreună, de parcă amintirea lui era o pată de grăsime.

– Acum, că s-a terminat, putem să-ţi găsim un bărbat mai bun.

Eu am scos o altă valiză şi aproape că am dărâmat-o cu ea.

– De ce aş vrea un alt bărbat?

Expresia de mirare de pe chipul ei arăta de parcă doar ce refuzasem o felie de tort cu ciocolată.

– Fiindcă, prostuţo, nu poţi să rămâi singură toată viaţa.

Am scăpat valiza în noroiul de pe alee.

– Tehnic vorbind, Dody, sunt divorţată de cinci zile. Unchiul Walter a murit acum şase ani şi tu tot singură eşti.

– Dar nu ai pe nimeni de aproape un an. Cât despre mine, testez terenul. De fapt, chiar ieri am întâlnit un bărbat absolut încântător, nu ţi-am spus? Ne-am întâlnit la poligonul de tir.

– Poligon de tir? Ce căutai la poligonul de tir?

– Îmi exersam ţinta, prostuţo. N-ar trebui să ai o armă dacă nu ştii cum s-o foloseşti.

Era cât pe ce să-mi prind mâna la portbagaj.

– S-o foloseşti? Când ţi-ai luat o armă?

Astea nu erau veşti bune. Mătuşa mea nu era responsabilă nici să deţină un pistol cu apă, darămite unul cu gloanţe adevărate.

– Acum câteva săptămâni. Ştii, avem un sconcs pe aici.

– Ce sconcs?

– Unul care ne tot scormonește prin gunoi. Săptămâna trecută, l-a improșcat pe Leneș drept în față.

– Și ai de gând să-l împuști?

– Firește că nu!

S-a aplecat și a ridicat valiza cea mai mică.

– O să trag pe deasupra capului, ca să-l sperii. În fine, îl cheamă Harry.

– I-ai pus numele Harry unui sconcs?

S-a uitat la mine de parcă eu eram cea care o luase pe arătură.

– De ce i-aș pune sconcsului numele Harry? Asta e ridicol! Harry e bărbatul pe care l-am întâlnit. E dentist. Are niște dinți minunați, trebuie s-o recunosc. Iar nepoata lui lucrează la noul Starbursts.

– Starbursts?

– Da, cafeneaua.

– Vrei să spui Starbucks.

– Da, aceea. Îmi plac la nebunie acele Ralph Macchios, ție nu?

– Vrea să spună macchiato, zise Jasper, ieșind în sfârșit din casă.

M-a îmbrățișat scurt, ridicând apoi mai multe valize.

– Bine ai venit în Casa de Loco¹.

– Mulțumesc.

Vărul meu nu se schimbasesc prea mult de la ultima vizită. Era și mai înalt și mai slab, dacă așa ceva era posibil, dar încă arăta ca o versiune masculină a mătușii, cu părul blond și creț și cu ochii albastri-deschis. Și nu era chiar așa păros. Poate că totuși n-o să lase prea multe fire de păr prin baie.

– În fine, reluă Dody. Harry e italian. Și poartă mustață, ca toți italienii. Și mai are și o armă, firește. Dar știi care e partea cea mai bună? a chicotit ea ca o fetiță. Arată exact ca doctorul Phil!

– Serios? Asta e partea cea mai bună?

– L-am întâlnit pe doctorul Phil, continuă ea, în timp ce Jasper și cu mine căram lucrurile mele în casă. Când înregistra o emisiune. Mi-a spus că am o eșarfă cum n-a mai văzut. Era cea pe care mi-o dăduse Walter la Fort Knox. Știi tu, aia care arată ca o bancnotă de o

¹ În limba spaniolă, casă de nebuni (n.tr.)

sută de dolari uriașă? În fine, acel doctor Phil a fost cel mai cuceritor bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, chiar dacă se holba la sânii mei.

S-a îndreptat de spate.

– Walter îmi spunea tot timpul că am o pereche impresionantă...

– Dumnezeu, mamă! s-a schimonosit Jasper.

– Ce? Așa e.

*

– Mami, ce-a durat așa mult? m-a întrebat Paige, când, pe seară, m-am alăturat în sfârșit lor pe plajă. Jasper pusese niște scaune în semicerc, ca să putem urmări apusul pe malul apei. El și Dody erau deja acolo, așteptând împreună cu copiii.

– Am stat să aranjez lucrurile, am răspuns eu.

Ea și-a pus mâinile în șold și s-a încruntat.

– Mereu stai să aranjezi lucruri!

– Scumpo, n-ai vrea ca tu și Jordan să-mi găsiți niște pene de pasăre? a întrerupt-o Dody. Dacă vrei, o să vă fac fiecăruia câte un talisman de vise.

Paige a încuviințat din cap și a tulit-o, trăgându-l și pe Jordan după ea.

Jasper a făcut un gest către un scaun pliant liber.

– Ia un loc. Vrei o bere?

A băgat mâna în lada frigorifică roșie care stătea în nisip, lângă el.

Nu-mi aminteam când băusem o bere ultima oară. Femeile din Glenville nu beau bere. Ele sorb chardonnay scump din pahare lungi și delicate. Firește, cele mai multe dau gata o sticlă întreagă la o singură întâlnire, ca să-și clătească gura de gustul Prozacului. Iar prin cele mai multe, mă refer la mine.

Dar acum eram oficial în vacanță. Era timpul să o iau ușor și să mă relaxez.

– Sigur, chiar aș vrea o bere. Mulțumesc.

Nici n-am luat bine sticla din mâna vărului meu, că am auzit vocea inconfundabilă a celuiilalt văr al meu.

– Liberă în sfârșit, păpușă! Ești liberă în sfârșit!

Fontaine, fiul cel mic al lui Dody, venea spre noi, coborând câte două trepte o dată, cu cămașa de culoarea lămâii verzi descheiată și

furat în bătaia vântului. Părul lui negru era geluit cu pricepere și își lăsase o bărbie îndrăzneată. A sărutat aerul de lângă urechea mea.

– Arăți fabulos, Sades! Ți prieste să ai inima frântă!

– Mulțumesc, Fontaine. Nici tu nu arăți prea rău.

A zâmbit, dezvelindu-și dinții albiți nenatural și încordându-și bicepsul lucrat.

– Știu! Am început să fac yoga cu mama.

Jasper s-a înecat cu berea.

– E de-a dreptul dezgustător să vezi așa ceva.

Fontaine a ridicat din sprânceana lui neagră.

– Ești doar gelos, fiindcă eu sunt atât de flexibil.

– Exact. Dacă o să vreau vreodată să-mi bag nasul în propriul fund, poate că o să mă alătur vouă. Ia o bere!

I-a aruncat o sticlă lui Fontaine, care a prins-o cu o mișcare bombastică.

– Băieți, fiți cumiți! a spus Dody, întinzându-și piciorul și începând să-l legene. Fontaine, îți plac șlapii mei cei noi? I-am luat la reducere de la magazinul de un dolar. Au costat un dolar.

– Care erau șansele? a bombănit Jasper, necunoscând extazul de a găsi o pereche de pantofi drăguți și ieftini.

– Grozav, mamă! Bună afacere! a făcut Fontaine, trântindu-se pe unul dintre scaune, eu urmându-i exemplul.

Soarele își revărsa lumina portocalie și umbrele de-a lungul nisipului. Era aproape ora să-i duc pe copii la culcare, dar Paige chicotea, aruncând penele în aer și urmărindu-le cu privirea cum se lasă plutind la pământ. Jordan zgândărea un morman de alge uscate cu un băț adus de ape. Poate că, măcar de data asta, puteau și ei să stea până mai târziu. Aveam să ne stabilim programul de somn de mâine.

– Fontaine, spune-i lui Sadie despre interviul tău de la revistă, a zis Dody.

Apoi, către mine:

– O revistă i-a luat interviu, Sadie. Nu e nemaipomenit? Este vorba despre noua lui slujbă ca designer de interior și despre cum toată lumea o ia fong șui.

– A fost doar un anunț de prezentare, mamă, a lămurit Fontaine, sorbind din bere.

– Chiar și așa, a fost foarte flatant.

Și-a șters cu mâna ochii umezi.

– Tu ți-ai obținut postul ăsta fantastic de designer, Jasper lucrează la un restaurant bun și are o iubită frumoasă. Amândoi v-ați descurcat atât de bine.

Glasul i s-a frânt de emoție.

– Walter și cu mine suntem atât de mândri de voi.

– Iar ai vorbit cu tata?

Tonul lui Jasper era la fel de uscat ca nisipul.

– Nu direct, firește. Prin sfătuitoarea mea spirituală. E o femeie tare înțeleaptă.

Dody și-a ridicat din nou piciorul, admirând cum soarele făcea să strălucească paielele de pe șlapii ei de un dolar.

– Da, suficient de înțeleaptă cât să-ți ia banii și să-ți îndruge prostii. Dacă e atât de pricepută în a vorbi cu tata, pune-o să-l întrebe unde a pus grebla cea bună.

– Nu poate fi deranjat cu asemenea întrebări triviale și lumești, a răspuns ea.

– De ce nu? Nu e ca și cum are altceva de făcut, a venit replica lui Jasper.

– Aș, drace! Nu mai vorbesc despre asta cu tine. Sadie, întreabă-l pe Fontaine despre articolul din revistă. Vai, și despre casa pe care și-o renovează. De asta stă cu noi câteva săptămâni, vezi tu.

Mi-am vărsat bere pe tricou.

– Și tu stai aici?

La naiba! Câți bărbați mai trebuia să suport pe durata șederii mele aici?

– Mut câțiva pereți. Dar praful îmi omoară căile respiratorii. În plus de asta, o să te distrezi mai bine cu mine aici. Doar nu poți să stai toată ziua cu mama.

Din contră! Asta era exact ce aveam de gând să fac. Un mare nimic! Voiam să stau întinsă pe plajă ore în șir, să joc șah cu copiii mei, să mă uit la emisiuni cretine și să renunț la toate obiceiurile de